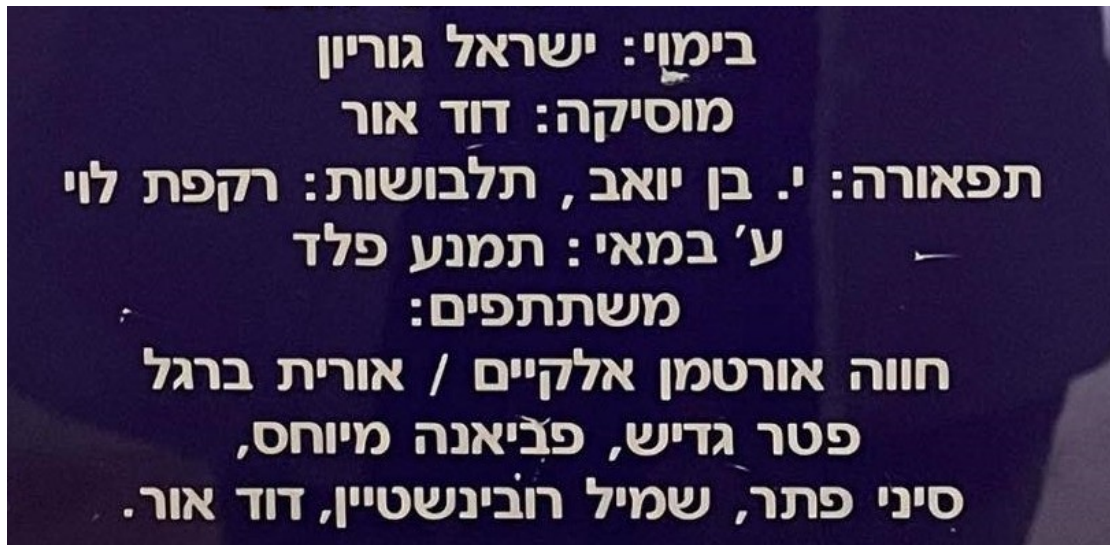

המלך הלך לישון

מחזה מאת קובי ניב

ההצגה, בבימויו של ישראל גוריון, הועלתה לראשונה בתיאטרון נווה צדק בשנת 1985 וזכתה באותה שנה בפרס 'כינור דוד', שהיה אז משהו כמו ה-אמי הישראלי

הדמויות

המלך

יוץ + נגר א'

בן יועץ + נגר ב'

יועצוביץ + חייל

כובסת + כתבת + קריינית טלוויזיה

המחזה כפי שהוא מופיע כאן הוא מתוך הצגה מחודשת של ההצגה שהועלתה בשנים האחרונות. ולפיכך חלק מהטקסטים שוננו במקצת. אבל אין לי את המקור. שנכתב במקורו במכונת כתיבה. אז זה מה יש.

בתוך המחזה משובצות כמה תמונות בשחור-לבן ששרדו מההצגה המקורית

תמונה 1:

לאחר כניסת הקהל ע"י בן יועץ ויוץ (ייתכן תדרוך שלהם את הקהל בארמון הביטחון לפני המפגש עם המלך שייכתב בהמשך). הקהל יושב ונכנס החייל שרואה את הכובסת, שעוברת ותולה כביסה.

חייל: סלחי לי, כאן זה ארמון הביטחון?

כובסת: כן. הגעת למקום הנכון (תסגור את הדלת).

חייל: אני כל כך מתרגש. סוף סוף קראו לי אל הדגל! ובדיוק בזמן החגיגות.. מלכינו כבר הגיע?

כובסת: עוד לא, בטח בקרוב יופיע. (נשמעת המוזיקה המכריזה על בוא המלך) הנה, מתחילים!

כל בני הממלכה (ארבעה שחקנים) שרים את שיר הפתיחה. תו"כ הפזמון נכנס המלך ברקע על המרפסת, במחוות מלכותיות לעמו האוהד, ולקהל. העם מריע.

שיר פתיחה - שיר אהבה למלך

הוא השמש, הוא האור

הוא למחלות מזור

את ההר הופך מישור

הוא הכי הכי גיבור

פזמון: הוא מלך, מלך מלך אתה כל כך גדול

הו מלך מלך מלך, אתה הכל יכול

הו מלך מלך מלך אתה חזק כשור

הוא מלך מלך מלך, אתה הכי גיבור

במקומנו הוא חושב

רק אותנו הוא אוהב

דאגות מסיר מלב

הוא מרפא לכל כאב

פזמון: הו מלך מלך מלך..

הוא אבי כל החיים

ואנחנו הילדים

אותו אנו אוהבים

רק עליו אנו חושבים

פזמון: הו מלך מלך מלך..

קריינית טלוויזיה: ערב טוב, בדקות אלו ממש החלו בחצר ארמון המלך החגיגות למלאת שבע שנים לעלייתו לכס המלוכה. נעבור אפוא בשידור ישיר אל חצר המלוכה.

כתבת: ובכן, אנחנו נמצאים בחצר המלוכה. בשעות האחרונות נהרו רבבות אזרחים- נשים גברים וילדים מכל רחבי הארץ, שבאו לכאן על מנת לחגוג את היום ההולדת השביעי למלכותו. נמסר לי כי מוסרים לי כי.. המלך מתחיל את נאומו לעם:

עם (אומרים כולם יחד): שלום אדוני המלך
 מלך: שלום בני היקרים, בשעה יפה זו של שמחתכם ביום הולדתי, אני פונה מעל מרפסת
 שלום ורודה זו אל מנהיגי העולם הגדול ואומר להם: "תתביישו לכם!!"
 עם: בוז!
 מלך: פויה!
 עם: בווווו!
 מלך: נו נו נו!!
 עם: נו נו נו!
 מלך: ככה לא מתנהגים!
 עם: לא!
 מלך: ולשליטי הצפון מחרחרי הזדון אני מזהיר: אוי ואבוי לכם אם תעזו לתת לנו מכה! אוי
 ואבוי לכם!
 עם: אוי ואבוי!
 מלך: על כל מכה שלכם נגיב בשלוש סטירות! בארבעה בוקסים! בחמש בעיטות! אחת
 אחרי השנייה. לא.
 עם: לא!
 מלך: לא, לא נוותר, לא!
 עם: לא!
 מלך: ואתם, בניי היקרים, אתם נותנים לי את העוז והעוזו להמשיך בדרך הקשה, רק
 בזכותכם יש לנו ממלכה, רק בשבילכם אני מולך ואני מבטיח לכם בניי היקרים, מעל
 מרפסת שלום ורודה זו, כי בתוך זמן קצר, קצר מאוד, אנו נהיה מעצמה עשירה, מעצמה
 אדירה, מעצמה מהירה. ולכל אחד מכם, בניי היקרים, יהיה כל טוב. כל טוב יהיה לכם. כל
 טוב לכם ושנה טובה.
 (העם פורץ במחיאות כפיים ותרועות. המלך יורד מהמרפסת, חוזרים לקריינית)
 קריינית טלוויזיה: ומכאן להמשך החדשות: מחר ייכנס המלך את שריו ויועציו לשיבה
 שבועית. ולכתבינו נודע כי בישיבה יידונו שני נושאים: האחד- נגד מי לצאת מלחמה
 השבוע, והשני- איפה לשים את הארון החדש שהזמין המלך מהנגר?

תמונה 2:

(דיזולב ואנו בישיבת הממשלה)
 (נוכחים המלך ושלושת יועציו).
 מלך: יאללה בחורים, בואו נגמור את זה מהר. מה יש על סדר היום היום, בן יועץ?
 בן יועץ: סעיף א'- נגד מי לצאת מלחמה השבוע.
 מלך: טוב טוב טוב זה לא דחוף. היום בסך הכל יום ראשון ויש עוד זמן להחליט. מה עוד?
 יוץ: אני בכל זאת רוצה להציע, הוד מלכותך, שהשבוע נתקוף את המזרח.
 מלך: את המזרח, יוץ? למה דווקא את המזרח?

בן יועץ: (מצטרף לרעיון של יועץ) בדיוק בגלל זה

מלך: בגלל מה?

בן יועץ: דווקא בגלל שכולם ישאלו "למה דווקא את המזרח?" דוקא בגלל זה צריך לתקוף את המזרח.

מלך: תסביר, בן יועץ.

בן יועץ: בגלל יתרון ההפתעה. הם לא יהיו מוכנים לזה. אף אחד לא יהיה מוכן לזה. בייחוד שבנאום שלך הזהרת את הצפון, אף אחד לא יצפה שנתקוף דווקא את המזרח.

מלך: אבל בנאומים אני תמיד מזהיר את הצפון.

יועצביץ: נכון.

בן יועץ ויועץ: אז מה?

יועצביץ: אז דוקא בגלל זה זה יהיה הכי מפתיע, אם נתקוף את הצפון, למרות שהמלך הזהיר את הצפון. זאת תהיה ההפתעה הכי גדולה.

מלך: טוב, טוב, טוב, זה לא באמת דחוף. יש לנו עוד שבוע שלם להחליט את מי לתקוף השבוע. מה יש עוד?

בן יועץ: סעיף 2- איפה לשים את הארון?

מלך: איזה ארון? מי זה הארון? יועצביץ, למה אני לא יודע מי זה ה... רון?

יועצביץ: זה לא מי זה, הוד רוממותו, זה מה זה.

מלך: מה זה?

יועצביץ: כן

מלך: מה כן?

יועצביץ: כן, זה מה זה, ולא מי זה.

מלך: אוקיי הארון הזה, יועצביץ, מה זה הארון הזה?

בן יועץ: סליחה, אדוני המלך, אבל בשבוע שעבר קיבלנו החלטה (מרים נייר וקורא) "לסיכום הוחלט להזמין מן הנגר ארון מעץ אגוז נורבגי בצבע חרדל, במידות 1.75 על 1.12 על 2.07"

מלך: חרדל? אתה בטוח? לי כל הזמן היה נדמה שסיכמנו על צבע קטשופ, לא?

יוץ: לא, אני הצעתי צבע קטשופ, או לכל הפחות אלף האיים, אבל אתם התעקשתם חרדל.
 מלך: נו, טוב, שיהיה חרדל. העיקר- איפה הארון?
 בן יועץ: הארון ישנו, הוד מלכותו אבל השאלה היא איפה לשים אותו?
 מלך: איפה לשים אותו? זו בעיה, בחייכם, בשביל זה אתם מטרידים את המלך? שימו אותו
 באיזשהו מקום וזהו זה.
 יועצוביץ: אני מציע לשים אותו בסלון.
 בן יועץ: חרדל בסלון? אתה השתגעת או מה? חרדל רק בחדר השינה. זה מרגיע.
 יוץ: לא, מה פתאום בחדר השינה? אגוז נורווגי מתאים רק לחדר האמבטיה.
 בן יועץ: אבל בחדר האמבטיה אין מקום לארון
 יוץ: אז נוציא משם ארון ישן ונכניס את החדש.
 יועצוביץ: זה קל להגיד אבל איזה ארון להוציא?
 יוץ: נכון.
 יועצוביץ: מה אתה אומר אדוני המלך? איזה ארון להוציא?
 (המלך משמיע קול נחרה)
 יועצוביץ: הוא נרדם.
 בן יועץ ויוץ: נרדם?
 יועצוביץ: נרדם.
 יוץ: הכל בגללך
 יועצוביץ: בגללי?
 יוץ: כן, בגללך. עד שאתה מחליט איפה לשים את הארון הוא כבר נגמר.
 יועצוביץ: אתה בכלל מדבר? עם כל הקשקושים שלך לתקוף את המזרח בגלל שבצפון הם
 מוכנים. אתה פשוט שיעממת אותו.
 יוץ: אני? שיעממתי אותו?
 יועצוביץ: כן, אתה שיעממת אותו. הנה עובדה שהוא נרדם
 בן יועץ: חבר'ה, חבר'ה, אני מציע שבמקום לריב, פשוט נעיר אותו וזהו.
 יוץ ויועצוביץ: להעיר את המלך?
 בן יועץ: כן
 יועצוביץ ובן יועץ: הוא יהרוג אותנו
 יוץ: יהרוג? מה פתאום יהרוג?
 בן יועץ: אוקיי אז תעיר אותו אתה
 יוץ: אני? מה פתאום אני?
 יועצוביץ: אתה הצעת את זה
 בן יועץ: בדיוק.
 יוץ: אני ייעצתי את זה. וחוזק מזה- ממתי מי שמציע הוא גם זה שמבצע?
 (השלושה מתחילים להתווכח בהתלחשויות, כשלבסוף יועצוביץ מתנדב)

יועצוביץ: טוב, טוב! אני אעיר אותו.
 (ניגש אל המלך הישן ומנסה להעיר אותו, מתחיל בלחש ואחר כך בקול רם יותר. המלך מגיב בנחירות).
 הוד מעלתו, הוד רוממותו, הוד מלכותו.
 (לאט לאט מצטרפים גם היועצים האחרים)
 יועצים: מלכי, מלכוש, מלכישוע.
 (המלך לא מתעורר. מתחילים לנגוע בו, להעיר אותו, לצעוק כמו מטורפים ושום דבר אינו עוזר. המלך לא קם וממשיך לנחור).
 יועצוביץ: מה נעשה?
 יוץ: איפה נשים את הארון?
 יועצוביץ: והמלחמה? מה יהיה עם המלחמה? הוא עוד לא אמר עם מי נילחם השבוע.
 בן יועץ: חבר'ה, חבר'ה, מה קרה לכם? מדוע אתם נכנסים לפאניקה? זה שום דבר, הוא ישן קצת וזה יעבור לו. מה אתם עושים עניין? אז המלך ישן קצת, אז מה.

תמונה 2 ב'

(דיזולב ומעבר לקריין טלוויזיה)
 קריינית טלוויזיה: ערב טוב. בארמון המלך נמשכות זה היום השלישי, ההתייעצויות באשר למצב מדיני, לאור העובדה שהמלך ממשיך לישון כבר שלושה ימים רצופים.
 יוץ: מה נעשה? מה נעשה? מה נעשה?
 יועצוביץ: כבר יום חמישי והוא לא נתן פקודה את מי להתקיף, עוד מעט כבר נגמר השבוע. אם לא נתקיף את מישהו היום או מחר, כבר לא תהיה לנו מלחמה השבוע.
 יוץ: רק זה עוד חסר לנו והארון, אוי ואבוי, אם הוא יתעורר ויראה שלא מצאנו מקום לארון הוא יכעס מאוד (יהרוג אותנו).
 בן יועץ: חברים, אני מציע שתרגעו קצת, זה הכל עניין של שעה, שעתיים וכל העסק יסתדר. אני לא מבין על מה כאן הבהלה? אז המלך ישן קצת, אז מה.
 (דיזולב לטלוויזיה, מעבר זמן)
 קריינית טלוויזיה: ערב טוב. יועץ המלך לענייני תקשורת הכחיש הבוקר מכל וכל את השמועות הזדוניות לדבריו שהופצו על ידי הצפון, שעל פיהן, ישן כביכול המלך, במשך שלושה שבועות, עם היועץ דיברה כתבתנו.
 (עוברים לכתבת המראינת את בן יועץ)
 בן יועץ: זה הכל שקר וכזב. אין כלום כי לא היה כלום: המלך אינו ישן. פשוט נכנס לו קוץ ברגל והוא צריך להמשיך כמה ימים במיטתו, על פי פקודת הרופא. אבל מוחו מתפקד בצורה יוצאת מן הכלל והוא מנהל ביד רמה את כל ענייני הממלכה.
 כתבת: אבל בכל זאת, אדוני היועץ, כבר שלושה שבועות שלא יצאנו למלחמה, שלושה שבועות שאין עלינו איום משום מקום. כיצד אתה מסביר את התופעה המוזרה הזו?
 בן יועץ: זו לא תופעה מוזרה. זו החלטה אמיצה, שקיבל המלך, על מנת להוכיח לעולם כולו ששוחרי שלום אנו.

כתב: אלו היו דבריו של בן יועץ, יועצו של המלך. לטענתו, הכל מתנהל כשורה בארמון ובממלכה ואין כל סיבה לדאגה. אנחנו כאן בחצר הארמון, ונמשיך לעדכן על ההתרחשויות.

(מעבר זמן מוזיקלי, הנגרים עוברים עם הארון)

תמונה 3:

(הנגרים עוברים עם הארון בארמון ומושכים את תשומת ליבה של הכתבת, והיא מראינת אותם. כל הרעיון הוא שהראיון מבוסס על נסיונם של השניים להיכנס לפריים הטלוויזיה מבלי להוריד את הארון, וניסיונה של הכתבת לראיין את שניהם. ברקע שלהם על הבמה נמצא החייל. שומר ומקשיב לשיחה).

כתב: שלום לכם

איש א': שלום

איש ב': שלום, שלום.

כתב: אני מהטלוויזיה ורציתי לשאול אתכם מה דעתכם על זה שהמלך ישן כבר חודשיים...

איש א': חודשיים?

כתב: חודשיים.

איש ב': כבר עברו חודשיים?

כתב: כן, וזה נראה לכם בסדר?

איש א': לא.

איש ב': לא, לא.

כתבת: מדוע אינכם עושים כלום? האם אתם אוהבים את המלך?

איש ב': אוהבים, אוהבים. בטח אוהבים.

כתבת: רגע, סליחה, מדוע אתם מסתובבים ככה עם הארון?

איש א': אנחנו לא יודעים איפה לשים אותו.

איש ב': המלך, הוא נרדם והוא לא אמר לנו איפה לשים אותו, את מבינה?

כתבת: לא הבנתי.

איש א': הוא נגר, את מבינה?

איש ב': וגם הוא נגר.

איש א': אנחנו נגרים.

איש ב': שנינו.

שניהם: שנינו נגרים.

כתבת: כן, נו, אז מה?

איש א': אז המלך, עוד מהתקופה לפני שהוא נרדם, הוא אמר לנו לעשות את הארון הזה.

איש ב': וזה לא סתם ארון.

איש א': זה ארון מעץ אגוז.

איש ב': נורווגי.

איש א': בצבע חרדל

איש ב': זהו, זה כל הסיפור.

כתבת: כן, אבל למה אתם לא מניחים אותו באיזשהו מקום?

אישה א': אסור

איש ב': אסור, אסור.

כתבת: אסור? למה?

(החייל שהיה שקט והקשיב לשיחה עד שלב זה, מתערב) : למה שהמלך לא אמר להם איפה לשים אותו. (שני הנגרים מופתעים מהתערבות החייל). כמו שהמלך לא אמר עדיין מפני מי עלינו להגן על עצמנו השבוע, במילים אחרות- נגד מי נצא למלחמה השבוע. בדיוק כשקראו לי אל הדגל- הוא נרדם.

איש א': בדיוק כשבאנו לשים את הארון הוא נרדם.

כתבת (מתעניינת בחייל כמרואיין יותר מבנגרים): אבל זה היה כבר לפני חודשיים.

נגר ב: כבר עברו חודשיים?

כתבת: אז, חייל, אתה מספר כי מאז הירדמות המלך אתה מחכה לפקודה, ובעצם אין מי שייתן אותה..?

איש א (מתפרץ ונדחף לפריים): אני רק ברשותך רוצה למסור דרישת שלום למשפחה שלי, שאני כבר לא ראיתי חודשיים. אשתי רבקה והילדים ברוך, מרים עירית משה יצחק ודינה הנה אני פה עם הארון, רק המלך יגיד לי איפה לשים אותו וכבר אני חוזר הביתה. להתראות.

כתבת: תודה, תודה.

(מתרחקים מהמקום. איש ב' צועק אחריו)

איש ב': וגם דרישת שלום למשפחה שלי.

איש א': כן, ולבעלה זלמן ולילדים שלה דוד, אליעזר, רחל בתיה ואברם הקטן, היא גם כן מוסר להם דרישת שלום.

תמונה 4:

(הכתבת מחכה בחוסר סבלנות שיסיימו שני הנגרים את דבריהם, ופונה לחייל)

כתבת: כן. ונחזור אלייך חייל. התחלת לספר שקראו לך אל הדגל ו..

(החייל עונה לה בשיר)

שירת החייל:

קראו לי אל הדגל

צעדתי ברגל

והנה אני כאן

מוכן ומזומן

את הממלכה אני אוהב

אך מי הוא האויב

פזמון:

אויב מלפנים,

אויב מאחור,

אויב אכזבי מסתתר בכל חור,

לרדוף ולתפוס אותו בחולצה

ואז נעשה ממנו קציצה

אמרו לי "קוראים לך להגן על הממלכה"

והנה אני כאן

מוכן ומזומן

את המלך אני אוהב

אך מי הוא האויב?

פזמון:

אויב מלפנים,

אויב מאחור,

לחשו לי "המדינה, המדינה בסכנה"

והנה אני כאן

מוכן ומזומן

להילחם אני..מחבב

אך מי הוא האויב?

פזמון:

אויב מלפנים,

אויב מאחור

צעקו "הלא תבוש? האויב לפלוש"

והנה אני כאן

מוכן ומזומן

אני מוכן להסתער,

מחפש אויב על הגדר,

והמלך- מסתגר..

(כשהחייל גומר לשיר צועקת הכובסת לעבר הטלויזיה)

כובסת: הלו, הלו, טלויזיה, בוא הנה רגע. (החייל מבחין בה והיא מוצאת חן בעיניו. במהלך

דבריה הוא שומר לה על הכביסה)

כתב: (מתקרב אליה) מה יש?

כובסת: גם אני רוצה להגיד משהו, אני רוצה להגיד, שזה הכל בגלל היועצים שלו, המלך

הוא... הוא בעצמו בן אדם עם לב טהור, זה היועצים שלו, הם כמו חור שחור. הם שיגעו אותו, בלבולו לו את הראש עד שהוא נרדם, בגללם הוא נרדם, רק בגללם. כתבת: מעניין מאוד. תודה רבה לך. והמידע הזה הגיע אלייך מ... כובסת: מעצמי. תקראי לזה אינטואיציה. הרגשה פנימית. (מבחינה לפתע בחייל)

כובסת: הלו, חייל, למה אתה על הכביסה עומד?
חייל: אני עומד על המשמר של הכביסה, כובסת, שאף אחד לא יבוא וילכלך לך אותה.

כובסת: תודה רבה, חייל.

חייל: תמיד לפקודתך, כובסת.

כובסת: תודה, חייל.

(החייל פונה ללכת, וחוזר)

חייל: שמעתי מה אמרת שם לטלוויזיה. את אמיצה מאוד!

כובסת: תודה. גם אתה אמיץ ככה איך שאתה מגן על מה שאתה יכול, עד שהמלך יתעורר, ויחזור למשול.. (עוברים הנגרים וצועקים אחד על השני, החייל והכובסת מסתכלים בהם).

חייל: כן (פאוזזה. מסתכל בנגרים) נראה לי שכדאי שאגש להגן על שני אלה מהארון. (צוחק) או על הארון מפניהם..

(בא להצטרף אליהם, והכובסת עוצרת בעדו ומגישה לו מטפחת)

כובסת: קח, מתנה.

חייל: חתונה?

כובסת: מה?

חייל: מה? (שניהם צוחקים מובכים מהטעות. הנגרים ממשיכים לצעוק. החייל לוקח את המטפחת מהכובסת). תודה לך! כדאי שאני אמהר להצטרף אליהם (יוצא איתם, הכובסת לבדה לקהל)

כובסת: (צוחקת, לעצמה) הוא חשב שאמרתי "חתונה". הלוואי! הרי לא יהיו בממלכה שום טקסים כל עוד המלך (שמנהל אותה) נמצא בין הסדינים.. (יוצאת)

תמונה 5:

(קאט ליועצים, בן יועץ ויעצוביץ יושבים ואוכל, יוץ נכנס בריצה כולו נרגש ונסער)

יוץ: ראיתם? ראיתם בטלוויזיה

יעצוביץ: לא לא ראינו

יוץ: הם מתחילים להאשים אותנו

בן יועץ: מי? הטלוויזיה? אני כל הזמן אומר לכם שצריך לסגור את הטלוויזיה. העיינים שלכם יהפכו למרובעות

יוץ: לא, לא הטלוויזיה, העם, העם מאשים אותנו.

בן יועץ: העם, העם, מי זה העם?

יוץ: היתה שם איזה אישה כזאת, כזאת עם בגדים מלוכלכים, עוזרת, או כובסת או משהו כזה והיא התחילה להגיד שזה הכל בגלל היועצים שלו, שבלבלנו אותו ושבגללינו הוא נרדם.

בן יועץ: כפויי טובה, עכשיו הם יהפכו אותנו לשעירים לעזאזל

יעצוביץ: לעזאזל, מוכרחים לעשות משהו בעניין הזה

יוץ: לעשות כן, אבל מה לעשות? צריך לשאול את המלך מה לעשות

בן יועץ: אבל המלך ישן, שכחת?

יוץ: לא, לא שכחתי, אבל בכל זאת צריך לשאול אותו אפילו שהוא ישן. אולי הוא יגיד לנו משהו מתוך שינה

יוץ: לפחות שיתן לנו איזה רמז

בן יועץ: אז קדימה, גש לדבר איתו

יוץ: אני? למה דווקא אני?

יעצוביץ: אתה הצעת אתה זה

בן יועץ: בדיוק.

יוץ: אני ייעצתי את זה. וחוזר מזה- ממתני מי ש.. (מקבל מבט נוזף משניהם) אוקיי, אוקיי אני אדבר איתו.

(שלושתם מתקרבים למיטת המלך, יוץ ניגש כביכול לאיזור הראש)

יוץ: תסלח לי אדוני המלך, שאני מפריע לך באמצע השינה, אבל יש לנו פה איזה בעיה, אתה מבין, העם מתחיל קצת להתלונן בגלל שאתה... לא, לא בגללך, חס וחלילה... אבל הם אומרים שזה בגללינו, מה... מה... מה אתה אומר? מה אנחנו צריכים לעשות?

(לאחר רגע של שקט, המלך משמיע נחרה ארוכה)

בן יועץ: מה הוא אמר?

יוץ: הוא אמר... "חררר... חררר... חרר... חררר... חררר..."

יועצוביץ: לא נכון, זה לא מה שהוא אמר. הוא אמר "חררר... ברר... חררר... בררר... חררר... חררר..."

(ככה ממשיכים להתווכח)

בן יועץ: אתם יודעים מה? בוא נשאל אותו עוד פעם.

יועצוביץ: אבל הפעם תשאל אותו משהו אחר.

יוץ: אוקיי, אבל הפעם תקשיבו טוב

(פונה שוב למלך)

אדוני המלך, צבאותינו ערוכים ומוכנים לפקודתך. את מי עלינו לתקוף אדוני המלך?
(שקט)

את מי לתקוף?

(שקט ושוב עונה המלך בנחרה)

יועצוביץ: אתה רואה? הוא אמר "חררר... ברר... חרר... ברר... חרר..."

בן יועץ: נכון, אבל הוא הדגיש במיוחד את ה"חרר... בררר... " בסוף.

יוץ: אבל למי הוא התכוון? אין כזאת מדינה "חררר... ברר... חררר... ברר..."
יועצוביץ: רגע, רגע, מה אתה כבר מחליט שאין מדינה כזאת, אולי כן יש מדינה כזאת,
איפה הגלובוס?

בן יועץ: הנה (מביא את הגלובוס) הנה הגלובוס

(השלושה מסתכלים בגלובוס)

יוץ: אולי בררר... ברר... הוא התכוון לבריטניה.

יועצוביץ: לא, לא, בררר זה מוכרח להיות בולגריה.

בן יועץ: לא, לא זה לא בולגריה ולא בריטניה, זה חייב להיות משהו דרום אמריקאי.
בורונדי. הוא בטח התכוון לבורונדי.

יועצוביץ: בורונדי? איפה זה בורונדי?

יוץ: (חוטף את הגלובוס) הנה, הנה, זה כאן. כאן.

(תוקע את אצבעו, בגלובוס, שאינו אלא בלון גדול, מנופח והגלובוס מתפוצץ)

בן יועץ: מטומטם, הרסת לנו את המלחמה

יועצוביץ: ומה נעשה עכשיו?

בן יועץ: אני יודע מה צריך לעשות

שניהם: מה?

בן יועץ: צריך שהעם יבקש ממנו לחזור.

שניהם: מי?

בן יועץ: מהמלך, שהעם יבקש מהמלך לקום ולחזור ולשלוט. המלך אוהב את העם. נכון?

שניהם: נכון.

בן יועץ: והעם אוהב את המלך, נכון?

שניהם: נכון.

בן יועץ: זהו, אם העם, שאוהב את המלך, יבקש מהמלך שאוהב את העם, לקום- אז המלך יקום. כי הוא אוהב את העם.

יוץ: והעם אוהב אותו

בן יועץ: נכון. וגם מה שווה העם עם המלך לא שולט בו אה? זה פשוט מאוד.

יועצוביץ: פשוט מאוד. יופי, ואיך תעשה שהעם יבקש ממנו לקום?

תמונה 6:

בן יועץ: מה זאת אומרת איך? אני אגיד להם. איפה הטלוויזיה?

כתבת: אני כאן.

בן יועץ: בואי הנה

(הכתבת באה)

בן יועץ: (לוקח את הפריים ביד) זה עובד?

כתבת: עובד.

בן יועץ: אוקיי (מכחכך בגרונו ופוצח בנאום בטלויזיה) ערב טוב. כידוע לכם, הלך המלך לישון לפני כחמישה חודשים. ומאז לא קם ממיטתו. ומדוע לא קם המלך ממיטתו? יען, כי העם איכזב אותו. כן גבירותיי ורבותי, אתם, אתם לא מילאתם את ציפיותיו, לא התנהגתם כראוי לעם הראוי למלך נפלא שכזה, אם לא פסה התקווה מן הארץ, גבירותיי ורבותיי, עוד יש דרך להעיר את המלך, להקימו ממיטתו ולהחזירו אל כס שלטונו, הכל תלוי בכם, גבירותיי ורבותיי, אם אוהבים אתם את המלך, הראו לו זאת, הראו לו זאת לא רק בדיבורים, אלא גם במעשים, קראו לו לחזור! שירו לו שירים! תירמו לקרן הקימה מהשינה! פתחו במסע התעוררות! הבה נתאחד כולנו באהבת המלך! ביחד נתעורר וביחד נעורר! (מחזיר את הפריים לכתב)

כתבת: אלו היו דבריו הנרגשים של יועצו הבכיר והקרוב של המלך. ואכן, בפתח חצר המלך כבר מתגודדים מאות מפגינים בהפגנה ספונטנית וקוראים למלך לצאת מהמיטה.

(כאן תהיה ההפגנה מול חצר המלך של העם. העם נושא שלטים עם חרוזים דבילים כגון: העם מבקש מלך התאושש, העם קורא בקולי קולות: אנא מלך חזור לשלוט. אזרחים מן השורה, קוראים למלך: עורה. \ אל תקשקש בקומקום אמור למלך שיקום! וכו'... בעקבות ההפגנה פונה אחד היועצים אל המלך הישן)

בן יועץ: אתה רואה מלך? הם אוהבים אותך (המלך עונה בנחירה) הם רוצים אותך. (עוד נחירה)

שיר הכובסת למלך העצוב כחלק מההפגנה (התחלה):

שיר אהבה למלך העצוב\ שיר הכובסת:

1. הו מלכינו אל נא תישן

כבתה האש ואין עשן

כל הפרחים נובלים בגן

כשאתה ישן יש בלאגן

פזמון:

בלילות אני בוכה

אני רוצה רק אותך

הו מלכינו האהוב

מדוע אתה עצוב

(על רקע שיר הכובסת אוספים היועצים את הקורבנות מבלי שהיא תשים לב [תכשיטים, זהב, כסף וכו'...] ומתייצבים עם כל הציוד מול המלך הישן, עושים מקצב מכונה מהמתנות: אחד מהם מרים פריט, פריט ומכריז האחר רושם השלישי מראה למלך, המלך עונה בנחירה, ונותן פריט אחד לראשון, פריט שני לעצמו, הם מכניסים את הכל לכיסיהם או למזוודות. יועצוביץ מביט בכובסת שששרה ובמתנות, מפסיק מפעילות המכונה: (על רקע שיר הכובסת) יועצוביץ: זה לא יעזור, שום דבר לא יעזור, הוא כבר לא יקום לעולם.

בן יועץ (כשהוא מעביר את המתנות): ואני אומר לך שהוא קום יקום.

יועצוביץ: שטויות, אני מתפטר.

קריינית טלוויזיה ארדיו: לאחר שכל הניסיונות להקים את המלך מן המיטה עלו בתוהו, מר יועצוביץ, יועצו הבכיר של המלך, התפטר הבוקר מתפקידו. בכל זאת, עדיין נמשכת מול משכן המלך, הפגנת ההמונים, הקוראים למלך להתעורר:

(הכובסת המודעת להתפטרות היועץ ממשיכה לשיר):

2.

הו מלכינו אנה חזור

הלב כואב ואין מזור

הציפורים אינם שרות

כשאתה ישן יש רק צרות

פזמון:

בלילות אני בוכה...

3.

הו מלכינו אמור לנו מה

מה גרם לך תנומה

הכל נעשה למענך

אם רק תרים קצת את השמיכה

פזמון:

בלילות אני בוכה

4.

הו מלכינו לעמך סלח

אנחנו עם לא מוצלח

אבל נמלא כל פקודה

אם רק תצא מן המיטה

תמונה 7:

(נכנסים שני הנגרים. סוחבים ארון עייפים ונראה כי יש להם פיפי. החייל מאבטח אותם. הכובסת עדיין על הבמה).

נגר א: חילוף! חילוףףף!!

נגר ב': חילוףףף!!

(החייל בא להחליף אחד מהם, ומאי הבנה שניהם יוצאים מתחת לארון והחייל מחזיק אותו לבד. הנגרים מתמחים. עומדים רגע, ורצים מהבמה החוצה ל"השתין בקיר". החייל נשאר לבדו במרכז הבמה, שהכובסת עומדת בצד ואינו מבחין עם הארון על הגב).

חייל: מה? רגע? מה? התכוונתי להחליף רק אחד מכם! חכו רגע!!

(מסתובב עם הארון על הגב)

הארון כבד ולא נוח

ושנת המלך לא נותנת מנוח.

את המלך אני מכבד

אך הארון כל כך כבד!

קראו לי אל הדגל

אמרו לנו "זקוקים לכם"

אבל שכחו להגיד לנו נגד מי להילחם

אני עומד כאן כמו טמבל סוחב ארון ומחכה רק לפקודה

מרגיש איך גם הראש גם הארון נהיים לחלודה

אתמול אפילו ביקשתי שיתנו לי לחזור למחרשה

תכף צעקו עליי " מה יגיד המלך? בוש!"

מה? כל החיים שלי ילכו לעזאזל

בעוד המלך במיטה מתגלגל?

(הכובסת שעדיין על הבמה, שומעת את החייל ומזדהה):

כובסת:

האמת גם אני די כועסת. כל היום אני כובסת,

למלך

את התחתונים,

מחליפים לו אותם כל חמש דקות, כחולים ולבנים

מה אכפת למלך שרגליי שלי כואבות

למלך הרי יש כובסת

הוא לא צריך לעבוד.

ואם לפעמים אני כובסת לאזרחים בגדיהם הגסים

תכף המלך מטיל עלי שבעים ושבעה מיסים

כל היום אני כובסת ובלילות אני מבואסת (כל היום אני עובדת ובלילות אני בודדת*)

רוצה גבר טוב

שביחד נוכל את החיים לאהוב!

הו האנשים בלי אהבה

החיים הם אכזבה.

חייל (מניח את הארון על הרצפה מתוך החלטה):

נמאס לי לחכות

ואת חיי לא לחיות

יום ולילה אני עומד בודד בודד בודד

חולם על אהבה

רוצה אישה טובה

אישה שביחד את החיים נאהב

ושנחיה יחדיו.

כובסת: הו חייל קולך כה נעים

וגם תווי פניך בעיני נאים

חייל: הו כובסת את שרה כה יפה

אולי נשב ביחד ונשתה קפה

כובסת: הו חייל בעיני חן אתה מוצא

חייל: הו כובסת, אותך אני רוצה.

כובסת: השלך את הנשק ותן לי נשיקה

חייל: הו כובסת, אצלי תהיי מלכה

(השניים מתנשקים ויוצאים במחול של אהבה שבסיומו כורע החייל):

החייל: אני אוהב אותך בואי נתחתן

כובסת: הלוואי. אנחנו לא יכולים.

החייל: את אוהבת אותי?

כובסת: מאוד

החייל: אז מה הבעיה?

כובסת: המלך

החייל: איזה מלך?

כובסת: המלך שלנו ישן, בלי המלך אי אפשר להתחתן

חייל: למה?

כובסת: כי רק המלך יכול לתת רישיון להתחתן ורק המלך יכול לנהל את טקס הנישואין

ורק המלך...

חייל: שטויות...

כובסת: שששש....

חייל: (בקול רם-) שטויות, שטויות, שטויות, האם אני אוהב אותך?

כובסת: כן

חייל: ואת אוהבת אותי?

כובסת: כן

חייל: ואנחנו רוצים להתחתן?

כובסת: כן

חייל: אז זהו, זה הכל, אנחנו לא צריכים אישור מאף אחד, אנחנו רוצים להקים בית ולחיות בו את חיינו..

כובסת: כן... (בבכי)

חייל: כן ואם המלך ישן עכשיו שבעים שנה, אז מה? לא נקים משפחה? לא יהיה לנו אף פעם ילדים? אנחנו לא בני אדם? אין לנו חיים משלנו? רק המלך, המלך המלך? לנו אין שאיפות? אין רצונות? לנו אין תקוות? רק למלך? למלך? לעזאזל המלך, יחי החיים!

(נופלים זה בזרועות זה ומתנשקים, נכנסים הנגרים)

נגר א: אוי ואבוי! זה עומד

נגר ב: מה עומד?

נגר א: הארון

נגר ב: איפה?

נגר א: הנה

נגר ב: אוי ואבוי אוי ואבוי. רוץ מהר לתפוס את הארון. בוא נרים אותו מהר. (ניגשים ומרימים את הארון)

חייל: למה? למה להרים אותו?

נגר ב: מה זאת אומרת למה? המלך יהרוג אותנו אם הוא יראה שעזבנו את הארון.

נגר א: (לחייל) אתה פשוט חסר אחריות, רגע אחד משאירים אותך לשמור..

נגר ב: כן, אתה חסר אחריות! "מגן על הממלכה", ממש!

כובסת: הוא לא יראה כלום, הוא ישן כבר חצי שנה. אנחנו לא יכולים להמשיך לחכות לו, לעצור את החיים שלנו עד שיתעורר, אתם לא יכולים להמשיך לסחוב ככה את הארון כל היום וכל הלילה....

חייל: בדיוק.מה? תמשיכו ככה לסחוב את הארון לנצח? מה עם הילדים שלכם? אתם בטח מאוד מתגעגעים..

נגר ב: אני באמת מתגעגע לילדים. (מחייך לעצמו) וגם לאימא שלהם..

נגר א: איך הוא יכול לראות משהו שהוא ישן? וחוזך מזה, אני עייף ונמאס לי.

נגר ב: גם אני עייף ונמאס לי.

החייל והכובסת: אז בוא תניחו אותו ותנוחו. (הנגרים מהססים לרגע)

נגר ב: אבל המלך, המלך.

נגר א: המלך, המלך, המלך הלך לישון. (מוריד את הארון בבת אחת)

החייל:(לנגר ב') הוא יישן כל כך הרבה זמן. לא נראה שהוא הולך לקום בזמן הקרוב..
(לכובסת) וגם אם כן-

כובסת (לחייל): קדימה, בוא נלך להתארגן, כבר הגיע הזמן להתחתן.

(הכובסת והחייל מתארגנים לחתונה, בצד הבמה או מחוץ לה. נשארים שני הנגרים)

נגר ב: אתה בטוח? ואם הוא יתעורר פתאום?

נגר א: שיתעורר, שיקום, שישן, כבר לא אכפת לי כלום (מסתכל בארון). אתה יודע? זה באמת ארון יפה.

נגר ב: יפה מאוד וגם חזק. הייתי יכול לשים אותו אצלי בבית, זה היה יכול להיות יופי של ארון בשביל הבגדים של הילדים.

נגר א: אז קדימה, בוא נשים אותו אצלך בבית.

נגר ב: הו לא, המלך, המלך יהרוג אותי אם הוא יראה את הארון אצלי בבית..

נגר א: עוד פעם אתה המלך, המלך, המלך.. זה ארון יפה ועבדנו קשה בשבילו, והמלך- לא מתעורר! יאללה בוא, נרים את הארון וניקח אותו אליך הביתה.

שיר הנגרים:

זה לא ייתכן וזה לא יכול להיות
שאיש אחד יגיד לנו מה לעשות
אפילו מלך עם אלף יועצים
אנחנו בני אדם אנחנו לא עצים
א: הוא לא יגיד לי את מי לאהוב
ב: הוא לא יגיד לי מה עלי לחשוב
א: הוא לא יגיד לי מה דבר חשוב
ב: הוא לא יגיד לי אם להיות עצוב
א: הוא לא יגיד לי מתי לשמוח
ב: אני בן אדם ויש לי מוח!
פזמון:

זה לא ייתכן וזה לא יכול להיות
שאיש אחד יגיד לנו מה לעשות
אפילו מלך עם אלף יועצים
אנחנו בני אדם אנחנו לא עצים
ב: הוא לא יגיד איפה הארון
א: הוא לא יגיד לי מה הפיתרון
ב: הוא לא יגיד לי איפה הקצה
א: הוא לא יגיד לי מה אני רוצה
ב: הוא לא יגיד לי מתי לצחוק
שניהם: אפילו אם זה כתוב בחוק!

פזמון:

זה לא ייתכן וזה לא יכול להיות

שאיש אחד יגיד לנו כיצד לחיות

אפילו מלך עם אלף יועצים

אנחנו בני אדם אנחנו לא עצים!

(מתיישבים ליד הארון)

שניהם: אחח.. סוף סוף יושבים!

גר ב: ומה... מה... מה איתך?

גר א: מה... מה איתי?

גר ב: גם אתה צריך ארון

גר א: אז נעשה גם לי ארון

גר ב: נכון.

גר א: ואחר כך נעשה עוד ארון

גר ב: ונמכור אותו

גר א: ונקבל כסף

גר ב: ונקנה אוכל

גר א: נכון, בדיוק, איך לא חשבנו על זה קודם? (נכנסים החייל והכובסת לקראת חתונה)
מה זה?

גר ב: מה אתם עושים?

כובסת: אנחנו מתחתנים.

(שני הנגרים עוזבים את הארון וממהרים ללחוץ ידיים לזוג הצעיר ולברכם)

שניהם: מזל טוב!

גר א: וגם הבאנו לכם מתנה

גר ב: מתנה?

גר א: קטנה

גר ב: הארון?

גר א: הארון

גר ב: הנה לכם, ארון!

גר א: שיהיה לכם מקום לשים את הבגדים של הילדים

חייל וכובסת: תודה רבה!

גר ב: העיקר שיהיה במזל!

חייל וכובסת: תודה. תודה שבאתם..

(עומדים ארבעתם, נכנס המלך)

תמונה 8: המלך מתעורר

מלך: שלום בניי היקרים.

נגר א: שלום אדוני, מי אתה?

מלך: מה זאת אומרת, מי אני? אני המלך.

נגר ב: מלך... מלך... לא, אנחנו לא צריכים מלך.

מלך: מה זאת אומרת אתם לא צריכים מלך?

חייל: זאת אומרת שאנחנו לא צריכים מלך.

מלך: (לחייל ולכובסת) ומי יחתן אתכם? רגע, רגע ומי יחליט בשבילכם?

נגר א: אני.

נגר ב: או אני.

נגר א: אנחנו. אנחנו נחליט בשבילנו.

נגר ב: הוא יגיד ככה, אני אגיד ככה וככה...

נגר א: ובסוף נחליט, מה הבעיה?

מלך: ומי... מי יחשוב בשבילכם?

נגר א: מה זאת אומרת מי יחשוב בשבילינו? יש לנו ראש לא?

נגר ב: מה אתה חושב? שהראש הזה הוא רק בשביל לשים עליו כובע? (צוחק)

מלך: ומי... מי ייתן לכם פקודות? מי יגיד לכם מה לעשות?

נגר א: מה אנחנו תינוקות שצריך להגיד לנו מה לעשות?

מלך: אבל מה... מה... מה אני אעשה, מה אני אעשה?

נגר ב: תלך לעבוד, חביבי.

(שני הנגרים חוזרים לעבודתם, המלך מסתובב על הבמה, תוך הצגת שאלות לעצמו)

מלך: לעבוד? מי... מה... אני? איזה... מה... איפה... מי?

הוא ניגש אל החייל והכובסת

מלך: אני מחפש עבודה

כובסת: ומה אתה יודע לעשות?

מלך: אני הייתי מלך.

חייל: כן, כן אבל מה אתה יודע לעשות?

מלך: לעשות?

כובסת: לעשות, לעשות. לנסר, להקציע, לשייף, לקדוח, להבריג, לצבוע..

נגר ב: לשטוף, לקרצף, להעלים כתמים.. לסחוט?

הכובסת ונגר ב' ביחד: מה אתה יודע לעשות?

החייל ונגר א: אתה לא יודע לעשות כלום.

מלך: לא נכון, לא נכון, אני כן יודע.

חייל: מה למשל?

מלך: לנאום אני יודע.

נגר ב: לנהום? כמו בקרקס?

תמונה 9:

(דיזולב והם הופכים לקרקס, הבמה משתנה לקרקס, נכנסים החייל והכובסת שעושים ג'אגלינג וכל אחד שואל אותו אחת מהשאלות, סביבו במעגל)

חייל: לאלף פילים אתה יודע?

מלך: לא

כובסת: ללכת על חבל אתה יודע?

מלך: לא

נגר א: לבלוע אש אתה יודע?

מלך: לא. אני יודע לנהום.

נגר ב: לנהום כמו אריה או לנהום כמו דוב?

מלך: לא, לא, לנאום נאומים. בנאומים אני טוב.

ארבעתם ביחד: טוב, בוא נראה איך אתה נואם.

מלך: (פוצח בנאומו הרגיל) שלום בניי היקרים, איפה הייתם ומה עשיתם, בשעה שאני

עשיתי הכל, הכל אני עשיתי (כולם צוחקים) איפה אתם הייתם? איפה?
 (כולם צוחקים צחוק גדול)
 מלך (ברצינות יתרה): בבית המשטרה, הקצין נפל לבור ומה יצא לנו? עכבר שחור.
 כולם מתגלגלים מצחוק
 נגר ב: (תוך כדי שהוא צוחק) מצוין, יופי, יופי, זה מאה אחוז, עכשיו תעשה אותו דבר על
 רגל אחת ותקפיץ שני תפוזים.
 (המלך עושה זאת וכך מתפתח הנאום לכדי נאום ליצני גרוטסקי, בסוף הנאום כולם
 צוחקים צחוק גדול ומוחאים כפיים)

תמונה 10- תמונת סיום:

החייל והכובסת מתחננים:

שיר סיום:

כתבתלכובסת: כעת זהו זמן החתונה, כשיד העם על העליונה.
 מלך: התעוררתי. סוף סוף הקצתי משנתי המתוקה,
 התעוררתי וגיליתי שלא צריך אותי בממלכה.
 כתבתלכובסת: כאן בשידור חי מסוף המחזה
 והלקח הוא כזה:
 כולם: לא נפקיר את העתיד
 בידיו של איש יחיד
 בידיו של איש יחיד
 לא נפקיר את העתיד
 זהו סוף המחזה
 והלקח הוא כזה:
 לא צריך פה מלך
 לא צריך שליט
 כל אחד פה מלך
 כל אחד מחליט
 מלך מלך מלך
 אנחנו לא צריכים
 מלך מלך מלך
 אנחנו המולכים